

stykke vi den. Det ærede 2det Medlem for 11te Kres kom her med nogle Betragtninger, som jeg tilskaar, jeg ikke forstod. Han sagde, at man ikke var sikker paa, at Kultusministeren var en troende Mand eller en Mand af en vis Konfession. Det kunde jo tænkes, at man fik en Mand, som ikke var af den rette Tro, og saa var det godt at have en Departementschef. Ja, men hvem siger saa, at Departementschefen er troende eller har den rette Tro? Vil det ærede Medlem etablere, at han skal have en bestemt Trosbekendelse, altsaa Folkekirkens, uagtet han dog ogsaa skal beskæftige sig med Dissidenternes Forhold. Det kan da vel heller ikke være Meningen, at man, fordi der kan være Fare for muligvis en Gang at faa en Kultusminister, der er Fritænker, eller som har haft Tendenser i den Retning — vi have jo haft det Tilfælde før, men de Tider ere da heldigvis forbi — altsaa fordi dette Uheld muligvis kan ramme os, maa have en Departementschef, for at han i alt Fald kan holde Troen oppe. Saa Tilfælde maatte vi virkelig følge det ærede 1ste Medlem for 11te Kres (Styrr); og saa maa jeg være fuldstændig enig med ham. Lad os saa faa et Embede for en Departementschef, men lad os saa det besat med en fremragende Mand med teologisk Dannelse. Det ærede Medlem misforstod lidt min spøgefulde Bemærkning før om teologiske Kandidater. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at naar vi virkelig skulle til at lægge de kirkelige eller folkekirkelige Hensyn til Grund ved Ordningen af Administrationen af de kirkelige Forhold, hvilket jo kan være meget rimeligt, saa er det paa de overordnede Pladser man skal søge at faa den Garanti, som Folkekirken ønsker og maasse behøver. Men det er jo slet ikke det, der er Tale om her. Det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, hvad det er for Folk, man sætter til at styre ogsaa her.

Men siden jeg altsaa er ved det ærede 1ste Medlem for 11te Kres, kan jeg ikke sige, at jeg føler mig overbevist af de Betragtninger, som han henvendte fra afdøde Sultitsraad Souquères. Det ærede Medlem mente, at denne Mand, som jo var en fortræffelig Mand, ikke kunde etspedere Sagerne saa hurtigt, som han selv ønskede det, fordi han savnede en Ting, han savnede en Mand til at raadføre sig med. Disse saa fine aandelige Sager maa man altid være to om, og det var Grunden til, at Souquères saa ofte tog en Sag frem og saa lagde den hen igen, saa atter tog den frem og gentog dette

flere Gange uden at kunne tage nogen Beslutning. Samtidig kom det ærede Medlem imidlertid til at sige, at den omtalte Kontorchef jævnlig havde konfereret med det ærede Medlem om saadanne Sager, men saa vare de jo netop to om disse Sager, og saa maatte han jo kunne danne sig en bestemt Mening under sine Samtaler med en saa fremragende Teolog. Nej, har der været nogen Fesl, saa har det vel ligget i Mandens Karakter, at han ikke kunde tage Beslutninger; men for at komme til en Beslutning er det sandelig ikke godt, at man er 2, 3, 4 om det; det er meget bedre at være ene. Og hvad har man Ministeren til, undtagen til at han skal træffe Beslutningerne, og tage Styret? Kan den underordnede ikke tage sine Beslutninger eller komme til et Resultat, og lægger Sagerne til Side og tager dem frem igen om 1/2 eller et helt Aar maaste for saa at forhandle med en hel Del Bisper eller Provster derom, saa at han bliver meget mere usikker derved, saa er det Ministerens Fesl. Forholdet stiller sig ikke i fjerneste Maade anderledes, hvad enten man kalder den Mand, der trænges til i Ministeriet, en Departementschef eller en Kontorchef.

Det ærede 2det Medlem for 11te Kres (Th. Nielsen) vil her være med til at skabe denne ny Embedsmænd, fordi han synes, at det er noget, man skulde Folkekirken. Han gaar ikke ud fra det administrative Hensyn eller fra det egentlige statslige Hensyn; nej, han siger: vi skulle huse paa, at de fleste Danske høre til Folkekirken, og derfor skulle vi tage Hensyn til de kirkelige Følelser og til Folkekirken. Dette er her, hvor vi tale om den administrative Statsordning, et fuldstændig forkert Standpunkt. De Herrer lade sig vilde af den Betragtning, at naturligvis er Kirken og Folkekirken et meget væsentligt Moment i det danske Folks Liv og dets Udvikling; det er der ikke den mindste Tvivl om; men den Side, vi her beskæftige os med, den rent statslige Side, skulde helst reduceres til et Minimum, og den danske Folkekirkens Skæbne og Vedelse skal ikke afgøres i Kultusministeriet, enten det er af en Minister, der maasse slet ikke hører til Folkekirken eller en nogen troende Mand, eller det er af en Departementschef eller Kontorchef. Administrationen er jo noget rent ydre, det er ikke den, det kommer an paa; det er ikke den, der skal lede det aandelige Liv her i Landet; nej, vi have jo saa at sige en hel Hærstare af Præster, Provster og Bisper, det er dem, der skulle lede det kirkelige Liv, og Kultusministeriet